

Апостол Павел пише на християните в Рим: "Не се срамувам от благовестието Христово." На иврит - езика, на който Павел мисли, когато говори за Закона и цитира Библията, глаголът "не се срамувам" означава буквално: "Няма да остане безсилно у мен". Благовестието не остава безсилно за апостола, то проявява силата си у него.

Но защо все пак Павел би могъл да се срамува? Какво лошо или позорно се съдържа в проповедта му от гледна точка на разпространените тогава учения? Може би той проповядва смело в провинцията, а столицата на света го слушава? Какво е това, което му се противопоставя, и го кара да заяди на себе си и на целия свят: "Не се срамувам..."?

Апостолът не противопоставя благовестието на пътищата към човешкото щастие. хората понякога и донякъде могат да бъдат щастливи и без Христос. Трудно е да ги убедиш, че благовестието ще ги направи по-щастливи. Той не говори и за решението на житейските проблеми. Благовестието не дава рецепти как да се справиш с един или друг проблем. Ако Павел проповядваше така, вестта му щеше да съперничи с различните учения и философии, религиозни възгледи и системи, които малко или много помагат на хората да се справят с грижите си. При подобно послание благовестието се лишава от изключителната си насоченост: проповедта за единствената възможност за приличение с Бога и спасение. Когато човек стои на покрива на горяща многоетажна сграда, той не мисли за това, какво е щастие. Не търси начини да разреши безбройните си житейски нещогоди.

Има само едно желание – да се спаси. Мисли само за едно – ще долети ли спасителният хеликоптер. Евангелието говори за страшия съд над неповървалите и за единствената възможност да се избегне осъждането и ужасната участь във вечността. хората очакват нещо, което има силата и властта да ги спаси.

Благовестието е Божията сила за спасение на човечеството – затова апостол Павел не се срамува да прогласява Христос. В този единствен стих (Рим.1:17), който обявява причината за Павловото дръзновение, откриваме цяла бездна от Божие откровение. Хиляди проповеди, монографии и книги са написани върху този стих.

Но благовестието не е учение за спасението чрез оправдание посредством вяра. Самата блага вест е спасение. Самото благовестие е много просто: “Бог прикри света със Себе Си чрез Христа, без да вменява на човешите прегрешенията им” (II Кор. 5:19) и “...в него се открива правдата Божия от вяра във вяра, както е писано: “праведният чрез вяра ще бъде жив” (Рим. 1:17).

“Благовестието Христово, - пише апостол Павел - е сила Божия за спасение на всеки върващ” (Рим.1:16). Той не е спор с философията. Неговото призвание е проповед на Евангелието. Силата е в благата вест, а не във философия, учения и религии.

- дава на човека прощане, но не го прави горделив;
- дава сигурност в спасението, но не лишава от бдителност;

- дава сила и съзвоност, но не позволява човек да се хвали с тези качества;
- установява хармоничен ред във всички задължения на християнския живот, запазва равновесието между задълженията, чувствата, надеждите и радостите.

Новороденият човек живее само за Бога. Върши всичко за Божиата слава: "... ядете ли, пиете ли, или нещо друго вършите, всичко за слава Божия вършете" (1 Кор.10:31). Живее пред Бога. Това го радва - той иска да бъде винаги пред Божието лице. Този човек се учи да живее с Бога. Радостно общува с Него, както хората разговарят с приятелите си.

Само спасяващата сила на благовестието дава на човешкото сърце мир и покой: "А влизаме в покоието ние, които повървахме" (Евр.4:3). Никакви доказателства от страната на креационизма, науката и Библията за съществуването на Бога не задоволяват човешката нужда от спасение и нищо в този свят няма спасяваща сила освен Христовото благовестие.

Ние не се срамувал от благовестването на Иисус, защото Той не се срамува от нас. Той е сътворил света, Той държи цялата власт на небето и на земята в ръката Си, но не се срамува да ни вмени Своята праведност, да ме назове по име и да каже: "Ти си мой." Иисус разкъса завесата в небесния храм с тялото Си и ни въведе в общение с Бога, направи ни съпричастни на Божието естество, даде ни вечен живот. Как можем ние да се срамувал от всичко, което Той е извършил за спасението на целия човешки род?